

Onkel Christian Einar

Min Grandpapa's ældste Broder Geheimekonferentsraad, Lensgreve Ferdinand Reventlow i mit Barndomshjem nævnt som gamle onkel Ferdinand, f. 1803 d. 1875, giftede sig med sin Kusine Benedicte, kaldet Benny, Datter af min oldefars Broder Einar (i mit Hjem kaldt gl. onkel Einar). Tante Benny var født 1834 og døde 1893. Der var i Ægteskabet 3 Sønner og 2 Døtre. Den ældste og den yngste Søn og de 2 Døtre døde som ganske smaa. Den næst-ældste Søn var den senere Lensgreve Christian Einar født 1864, død 1929. Min Fader stod Fadder til onkel Christian Einar og var i mange Aar hans Formynder. Den anden Formynder var den mangeaarige Udenrigsminister, Baron Rosenørn. Den Apanage, Fader oppebar som Formynder, spillede i adskillige Aar en stor Rolle for Faders Økonomi.

Onkel Christian Einar blev i 1889 gift med Comtesse Agnes Moltke; Ægteskabet opløstes i 1893. En Skilsmisse havde sikkert ingensinde før fundet Sted i min Slægt. I mit Barndomshjem taltes der, naar vi Børn hørte det meget lidt om Onkel Christian Einars og Tante Agnes' Skilsmisse. Naar det en enkelt Gang skete, var det ikke med misbilligelse af, at Tante Agnes havde foranlediget Ægteskabets Opløsning. Jeg tror, at mine Forældre, hvor meget de end holdt af Onkel Christian Einar, var klare over, at han var saa meget af en Særling, at det ikke var helt let, og at det i hvert Fald krævede Taalmod og Selvbeherskelse at være gift med ham. Det eneste, jeg hørte fremholdt imod Tante Agnes, var, at jo kendte Onkel Christian Einar nøje inden Giftermaalet og derfor ikke burde have indledt sig paa dette, med mindre hun var fast besluttet paa og kunde gennemføre ikke at bryde sit Løfte. Tante Agnes er jeg ikke sikker paa at have set, men jeg husker tydeligt et Fotografi af hende og Onkel Christian Einar, et Fotografi, som stod paa en af de dengang saa almindelige "Etagere" paa Christianslund.

I Ægteskabet med Tante Agnes fik Onkel Christian Einar Datteren Anne Ermegaard Abela, f. 1890, gift 1910 med Oberstlieutnant Greve Curt Haugwitz-Hardenberg-Reventlow. I 1909 giftede Onkel Christian Einar sig med Comtesse Lucie Marie Haugwitz-Hardenberg-Reventlow, Datter af Grev Eberhardt Haugwitz-Hardenberg-Reventlow. Greve Eberhardt Haugwitz kaldte Onkel Ludvig i spøg "der Töter", fordi han til sin store Glæde paa sine gamle Dage oplevede at faa Tilladelse til at opholde sig en kort Tid i nærheden af den tyske Front under Krigen 1914-18. Et telegram, som han under dette ophold sendte sin Datter Lucie Marie, og i hvilket han jublede over paany at høre Kanonerne tordne, sluttede med Ordene "Herrlich! Erinnerst mich [ulæseligt ord] an siebzig"!! Onkel Eberhardt, som jeg kaldte ham var en typisk preussisk Junkerskikkelse, brav, men – som jeg engang hørte en svensk Bekendt udtale sig om en af sine Venner "ille begåved ad hufvudets väg"

I Ægteskabet med Lucie Marie Haugwitz-Hardenberg-Reventlow fik Onkel Christian Einar 1) datteren Bennika, f. 1911, gift med Pat Grinling 2) Sønnen Christian Ditlev f. 1912, død 1928 af Meningitis under et ophold paa en engelsk Kostskole, og 3) datteren Naka, kaldet Besa, gift Mourier. Bennika ligner sin Fader slaaende, Besa ligner i Temperament snarest sin Moder.

Onkel Christian Einar selv lignede begge sine Forældre. Han var rørende god imod Børn og havde en udpræget Evne til at knytte dem til sig i Kærlighed og tillidsfuldt. Dette sidste gjaldt saaledes min Søster Malvine, for hvem han nærrede særlig Hengivenhed. Allerede Onkel Christian Einars Haandtryk indgød en Tillid. Det var fast og med netop den rette Grad af Varme. Andre Haandtryk har ligeledes fæstet sig i min Erindring. Jeg nævner her Dr. Holger Federspiels. Ogsaa det var fast, men det havde i sin Varme et Element af Hypnose, som nok kunne gøre En lidt betænkelig. Onkel Christian Einars Hænder var ”Reventlowske” og havde bl.a det Slægtsmærke, at Tømmelfingeren kunde bøjes helt tilbage, saaledes at dens Spids berørte Armen lige over Haandleddet! Som Barn var han blevet meget forkælet; det blev overholdt, vistnok lige indtil han blev voksen at Doktoren hver dag besøgte ham for at faa Sikkerhed for, at han var allright.

Det blev Onkel Christian Einars Lod, at han altid var omgivet af gamle Damer. Hans Hus blev – paa Trolleborg, Pederstrup og i København ført af en engelsk Dame Miss M. de Nully, der ogsaa med stor Omsorg tog sig af Ermegaards opdragelse. Miss M. de Nully havde to Søstre, som deltog i alle de sædvanlige Søndags-Middage i No.14 Amaliegade, og som tilbragte størstedelen af sommeren paa Trolleborg. I disse Middage deltog ogsaa Overinspektør Jantzen og Hustru; for Overinspektøren, der fulgte Onkel Christian Einar næsten overalt, blev der opført en bolig tæt ved Trolleborg, hvilken Bolig nu huser Ermegaard. Der vistes i det hele en storslaaet Gæstfrihed baade på Trolleborg og i Amaliegade. Blandt de stadige Gæster kan jeg nævne Maleren Zartmann, Litteraten og Forfatteren Bobé og Maleren Heinrich Hansen. Bobé var i høj Grad paaskønnet paa Grund af hans interesse for Slægten Reventlow og dennes historie gennem Tiderne. Han talte lidt et manieret Sprog, og naar han og Onkel Christian Einar begyndte at overgaa hinanden i Citater af den gamle Digter Wadskier, der med et mildt Ord var meget jordbunden, kneb det for os, der maatte lytte, ikke at blunde. Onkel Christian Einar havde en højt udviklet Sans for Historie. Han havde tillige et afgjort Talent for Tegning og var en fortræffelig Kobberstikker. Jeg husker at have set ham sidde og arbejdet i sidstnævnte Egenskab. Paa Billedet af Hesteskuet på Trolleborg er det Onkel Christian Einar, der har tegnet og stukket Hestene og ligeledes Personerne, medens de sidstnævnte blev tegnet af Maleren og Tegneren Tom Petersen, hvis Ansigt ses i profil yderst til højre paa Billedet. Tæt foran ham ses Ermegaard som lille Pige, holdende Kusk Hansen i Haanden. Jeg minder her om, at også min Tipoldefader var en god Kobberstikker. Jeg har selv i min Besiddelse et bibelsk Billede, stukket af ham.

Onkel Christian Einar var i sin Ungdom ude på lange Rejser og udgav ved sin hjemkomst ”Blyantskisser fra mange Lande” Endvidere udgav han ”Billeder af Racehunde” og ”Freskerne paa Slottet Malpaga” Han elskede Hunde og Heste. Trolleborg vrimlede paa hans Tid af Gravhunde, som han særlig forstod sig paa og han paatog sig undertiden paa Udstillinger Hvervet som Dommer af denne Race. Han var også kender af lette Heste, holdt i mange Aar en Væddeløbsstald og lod sine Fuldblodsheste deltage baade i de internationalt besøgte, store Løb i Hamborg og i Løbene ved Erimitagten.

Sidstnævnte Sted red O. C. Scavenius undertiden Onkel Christian Einars Heste til Sejr.

Under mine Besøg paa Trolleborg som Dreng og ganske ung fik jeg saa godt som uindskrænket Tilladelse til at ride hans Heste. Jeg husker saaledes at have de 2 kendte Fuldblodshopper ”Lillerød” og ”Wild Marion”, af og til ogsaa Fuldblodshingsten ”Nimbus”. Denne Hingst blev redet med et Bid, bestaaende alene af en svær Gummistang. Den havde - ligesom enkelte andre af Onkel Christian Einars Heste – vundet højt dekorerede Løb i Hamborg. Jeg blev meget stolt da Onkel Christian Einar engang sagde, at han gerne betroede mig sine Heste, eftersom jeg opfyldte en af de vigtigste Betingelser for at kunne ride, nemlig at være ”kold i Hovedet”. Mens jeg nu er ved at prale, lad mig saa her indskyde, at den kendte Rytter Mattson engang – uden at vide, at jeg var inden for Hørevidde – til en anden Ryttersagde, at jeg ”kunde komme ud af det med enhver en Hest” Dette betød ikke at jeg var en særlig god Rytter, men jeg har lært, hvor afgørende det er, at man sætter alt ind paa at faa Hesten til at forstaa, at det er Ryttersens vilje, der er den eneafgørende. Jeg havde lært det dels af egen erfaring dels af Mattson selv. Jeg saa ham engang, da den Fuldblodshest, han red på, stadig lod sig skræmme af nogle Hunde på Christiansborg Ridebane, gribe en Chambriere, hvormed han jagede Hundene bort, idet han blev ved med at knalde med den lige over Hestens Hoved. Hesten bogstavelig talt skælvede over hele Kroppen, men direkte lige løs på Hundene gik den alligevel.

I min Barndom var der paa Trolleborg en stor ”Herskabsstald” med – jeg skulde tro – op imod 25 Køre- og Rideheste. Kendt over hele Landet var Onkel Christian Einars Firspand, der – kørt af den ligesaa kendte og meget kyndige Kusk Hansen – altid hjemførte Ærespræmier fra de Skuer, hvori det vistes. Herskabsstalden blev holdt i den smukkeste Orden, og Hestene blev behandlet efter alle Kunstens Regler. Efter Middagene om Sommeren gik Gæsterne tit ned og besøgte Staldene. Interesse for og Kærlighed til Heste har i mange Led præget Familien Reventlow. Ofte citerede min Mor gamle Onkel Ferdinands Bemærkning til Grandpapa: ”Vi har nu talt saalænge om Heste. Jeg proponerer, at vi nu skal tale om noget andet, f. eks at holde Heste an.”

Onkel Christian Einar var en stor Original som Børn af indbyrdes nært beslægtede Forældre ofte bliver det. Intellektuelt særligt godt udrustet paa visse Punkter og mangelfuldt paa andre. Han kunde saaledes have mærkværdigt svært ved at tage en Bestemmelse. Dette gav sig Udtryk baade i Spørgsmaal uden virkelig betydning og i alvorlige Situationer. En Aften, da der udbrød Ild i et af Soveværelserne paa Trolleborg, hørte mine Forældre ham længe – alt imens Ilden knitrede – kalde på sit Faktotum, Tjeneren Peter, hvem han ønskede at spørge om han skulde skifte Tøj fra Smoking til almindeligt Tøj! Han kunde ogsaa vanskeligt uden Peters Hjælp afgøre, om han skulde tage Overtøj paa eller ej, naar han gik ud, og han ventede, naar han skulde ud at spadserere fortrøstningsfuldt paa, at en tjenende Aand som en Deus ex Machina skulde dukke op for at hjælpe ham Frakken paa og række ham Hat og Stok!

Foruden Onkel Christian Einars ovenfor omtalte kunstneriske Evner og Sans for Historie bør jeg nævne hans usædvanligt gode Hukommelse og sjældne Familietroskab. Samtidig var han upraktisk, distræt og overfor fremmede faamælt og næsten forlegen. Om hans menneskelige Egenskaber beretter den Indskrift, der læses paa den for ham rejste Mindesten i Trolleborg Park sandfærdigt:

*Mild i færd, sand i Tale, dyb af Værd
tro han værned Slægtens Ære.*

Eduard Reventlow

Januar 1961